

lem fremsatte, at det Rette vil være at prøve Lovforslaget nærmere.

J. Andersen: Jeg har ikke villet blande mig i Forhandlingen om Realiteten. Den er nemlig efter min Mening af den Slags, at man kun kan sætte Paastande mod Paastande, og det bringer os ikke stort videre. Som Medlem af det Udvalg, der var nedsat her i denne Sag i forrige Samling, havde jeg som Mindretal stillet forskellige Vindringsforslag, og jeg har nu havt den Fornøielse at høre det af dem, som svarede til det foreliggende Lovforslags § 8, nyde Anerkjendelse, uagtet det blev forkastet her ifjor. Nu lader det altsaa til, at det vilde være meget antageligt. Jeg havde overhovedet den Gang stillet en hel Del Vindringsforslag, som afvege noget fra Regjeringens Forslag, men som dog ogsaa afvege betydelig fra, hvad der nu er vedtaget i Folkethinget. Jeg maa derfor udtale, at jeg ogsaa vilde betænke mig paa at gaa ind paa det Forslag, der er kommet til os fra Folkethinget, uforandret. Der er adskillige Ting deri, som jeg ikke kan tiltræde, og jeg har det Haab, at vi vilde kunne opnaa Noget midt mellem dette Forslag og det ifjor her vedtagne. De Forslag, som jeg havde stillet ifjor, gik, hvis jeg ikke husker feil, blandt Andet ud paa at sætte den høieste Pension til 2,500 Rd., medens Regjeringen foreslog 3,000 Rd. og Folkethinget nu er gaaet ned til 2,000 Rd., og det turde jo saaledes vel være muligt, at der nu kunde opnaas Noget midt imellem. Jeg har kun villet udtale dette, medens det ikke kan være min Hensigt at følge den Opfordring, som blev stillet af det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Madvig) til dem, som — jeg tror, at han brugte det Udtryk — hændede Lovforslaget, at de skulde optræde som dets Forsvarere. Det er, som sagt, langt fra, at jeg just hender Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det er kommet fra Folkethinget, og det er vist ogsaa Grunden, hvorfor heller ikke flere Andre have taget Ordet for det; men derfor kan jeg dog heller ikke gaa til den anden Yderlighed. Jeg har det Haab, at vi med Guds Hjælp nok skulde kunne naae Enden paa dette meget kjedelige Spørgsmaal.

Finantsministeren: Jeg vil dog gjerne tage det ærede Thing i Forsvar mod den Utring af den ærede sidste Taler, at det i forrige Samling forkastede det Forslag af ham, der svarede til den nuværende § 8, medens det nu anerkjender samme. Det ærede Medlem husker ikke paa, at Grunden til, at det omtalte Forslag af ham da ikke kunde vedtages, var den, at det var stillet i Forbindelse med og under Forudsætning af en anden Skala end den af Regjeringen foreslaede, ligesom det kun er dette, som gjør en saadan Paragraf nødvendig. Dersom vi beholde den nuværende Pensionsskala, saa er den foreliggende § 8 ganske overflødig; Paragrafen har kun sin Berettigelse derved, at Lovforslaget indfører en ny Skala.

Rier: Jeg ønsker kun at gjøre den korte Bemærkning, at naar jeg ligesom det ærede 8de kongevalgte Medlem (Fischer) stemmer for Lovforslagets Overgang til 2den Behandling og derhos tillader mig at anbefale det ærede Thing at stemme paa samme Maade, er det tilvisse paa andre Præmisser end dem, som bleve fremsførte af det ærede Medlem, idet jeg netop anser det foreliggende Lovforslags Opretholdelse af den bestaaende ubegrændede Afgang til Domstolene som et saare væsentligt Fortrin fremfor det Forslag, som ifjor fremkom fra den høje Regjerings Side.

Da ikke flere begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved Lovforslagets Overgang til 2den Behandling vedtoges med 34 Stemmer mod 7.

Fischer: Jeg tillader mig at foreslaa, at denne Sag henvises til et Udvalg paa 5 Medlemmer.

Masmussen: Jeg for mit Bedkommende synes, at naar denne Sag skal i Udvalg, bør det være et større Udvalg, og jeg skal derfor foreslaa et Udvalg paa 7 Medlemmer.

Bjerring: Ifjor var Antallet af Udvalgets Medlemmer 5, og jeg synes ikke, at der er Grund til i Aar at forøge dette An-